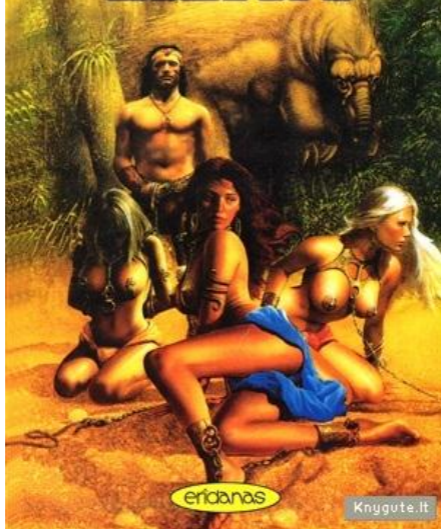

SF

Pasaulinės fantastikos Auksas fondas

71

Jack L. Chalker
LILITA

Jack L. Chalker
LILITA

Mokslinis fantastinis romanas

Kažkur iš Vardeno Deimanto planetų priešiški ateiviai įdėmiai stebi Žemę. Tačiau nėra jokios galimybės ištirti šiuos pasaulius, nes čionykščiai mikroorganizmai naikina bet kokią techniką. Negana to - ir žmonės pabuvoję Vardeno Deimante negali iš jo ištrūkti. Tuomet Konfederacijai tenka imtis itin drastiškų priemonių...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

71 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Jack L. Chalker - LILITH

New York, DelReybooks, 1981

Copyright © by Jack L. Chalker, 1981

Cover art copyright © by Jim Burns, 1980

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Prologas

VISŲ NELAIMIU PRADŽIA

1

Neaukštas vyriškis tvido švarku nė kiek nepanėšėjo į bombą. Išties atrodė kur kas panašesnis į daugelį kitų tarnautojų, jaunų Pagrindinės Ginkluotųjų Pajėgų Vadovybės operatorių bei politikų. Mažos, žėrinčios it karoliukai rudos akys, ereliška nosis, įdubę skruostai, siauros lūpos - į tokią fizionomiją niekas nė negrįžtelės. Štai todėl jis ir buvo toks pavojingas.

Jis turėjo visus būtinus leidimus ir ramiai pėrėjo visus postus, nors menkiausia klaidelė pirštų atspaudų arba tinklainės struktūroje galėjo įjungti signalizaciją arba netgi sunaikinti jį. Rankose jis laikė nedidelį portfelį, tiesa, be metalinės grandinėlės, aklinau prisegtos prie riešo. Bet į tokias smulkmenas apsaugos sistema nereagavo - ją domino tik individualios žmogaus savybės.

Kartkarčiais šviesos nutviekstuose koridoriuose pasitaikydavo į jį panašių žmonių; jie praeidavo pro šalį, kartais linktelėdavo jam

kaip pažįstamam, bet dažniausiai nekreipdavo jokio dėmesio. Ir nieko stebėtino - tarnautojai skyrėsi nebent tik profesija bei pareigomis. Tik vargu ar tą patį buvo galima pasakyti apie neaukštąjį žmogų. Jis tikrai skyrėsi nuo visų kitų.

Pagaliau jis atsidūrė mažame kambaryje, kur priešais patogų minkštą krėslą stovėjo kompiuterio terminalas. Čia nebuvo jokių įspėjamųjų ženklų, jokių sargybinių, jokių signalizacijos įrenginių - nors kaip tik čia slėpėsi gigantiškos tarpžvaigždinės imperijos paslaptys. Beje, jokios sargybos čia ir nereikėjo. Terminalą įjungti galėjo tik trys žmonės, ir tai tik padedami mažiausiai dviejų robotų, kuriuos valdė koduotos komandos iš dviejų skirtingų pulstų. Bet koks mėginimas be sankcijos jį įjungti ne tik sužlugtų, bet ir priverstų suveikti visą signalizacijos sistemą.

Neaukštasis žmogus lėtai atsisėdo ant krėslu, patogiai įsitaisė, atsilošė ir atidarė portfelį. Išsitraukęs perregimą taisyklingą dėžutę, jis įjungė prietaisą ir pastatė priešais kontrolinę terminalo plokštę.

Ekranas atgijo. Sumirgėjo visi reikiami slaptažodžiai bei užklausimai, tarytum išties būtų įvedami klaviatūra. Pasirodė ir klausimas apie pageidaujamą darbo režimą: garsinį ar vaizdi-

ni.

- Prašom vaizdinį, - tingiai pasakė neaukštas žmogus, šiek tiek sniaukrodamas, taip, kad akcentas beveik išnyko. Dabar mašina visiškai pasirengė darbui. - Prašau pateikti apsaugos sistemos failus C-476-2377AX ir J-392-7533DC, greitis maksimalus.

Ekranas sumirguliavo akiai neapčiuopiamu greičiu - keturi šimtai eilučių per sekundę; buvo pasiekta aparatūros galimybių riba. Abu failai greičiau nei per sekundę šmėstelėjo priešais neaukštojo žmogaus akis.

Jis liko patenkintas. Toks patenkintas, kad surizikavo dar sykį išmėginti laimę.

- Prašau pateikti atsarginius generalinio gyvybos plano variantus, maksimaliu greičiu, tokiu pat režimu, - nerūpestingai burbtelėjo jis.

Mašina pakluso. Medžiagos išvedimui prireikė beveik ketverto minučių.

Neaukštasis žmogus pažvelgė į laikrodį. Jam norėjosi tęsti, bet rizika kas sekundę didėjo. Ko gero, pakaks.

Jis paslėpė perregimąją dėžutę, užsegė portfelį, atsistojo ir neskubėdamas išėjo. Ir tuo momentu žengė klaidingą žingsnį. Aišku, jis

galėjo ir nežinoti tokios smulkmenos. Reikėjo tiesiog duoti nurodymą ištuštinti ekraną ir iš naujo nustatyti kodus. Šis kompiuteris iš principo skyrėsi nuo kitų, išsijungiančių automatiškai arba išsaugančių nurodytąjį režimą. Kai kompiuteris gavo patvirtinimą, kad operatorius išėjo, jis perdavė žinią aptarnaujančiam personalui ir, padedant numatytai papildomai procedūrai, išjungė darbinį režimą.

Pirmajame kontroliniame praleidimo punkte neaukštojo žmogaus jau laukė.

Jauna moteris skubiai dirstelėjo į raudoną signalinę lemputę. Ji akimirksniu patikrino, ar nėra aparatūros gedimų, ir įjungė Kompiuterį-Vizualinio Stebėjimo Kaupiklį. Ji neturėjo teisės dirbti su kompiuteriu, bet paprašyti informacijos apie režimą galėjo. Moteris paspaudė du mygtukus ir palinko prie mikrofono.

- Paskutiniojo darbo seanso įrašo peržiūrėjimas, - įsakė ji.

Ekране pasirodė neaukštojo žmogaus veidas. Ne tik veidas, bet ir akių tinklainės pavyzdžiai, terminis portretas - viskas, ką galima nustatyti pagal išorinius duomenis. Moteris įvedė kom-

piuterio tinklan komandą identifikuoti.

- Frechtas, Orugas Pen-Gilas, OG-6, Generallinio štabo darbuotojas, - pranešė kompiuteris.

Ji nesuspėjo spustelėti pavojaus signalo mygtuko - du jos kolegos ją aplenkė.

Nebuvo nei sirenų kaukimo, nei ryškių žybsnių - visiškai nieko, kas galėtų įspėti šnipą. Frechtas nekliudomas pasiekė trečią kontrolinį praleidimo punktą, prisišliejo prie okuliaro, prispaudė delną prie kontrolinio skydo - durys neatsidarė.

Tą akimirką jis suvokė, kad sargybiniai - robotai ir žmonės - supa jį iš visų pusių. Jis kilstelėjo kairę ranką, sekundėlei sustingo it per paradą ir stipriai smogė į duris ten, kur buvo užrakto mechanizmas. Rėmas išsilenkė, ir tuomet jis be pastebimų pastangų atitraukė duris lygiai tiek, kad galėtų prasisprausti pro atsiradusį plyšį.

Dabar jis atsidūrė perėjimo kameroje, ir durys užsitrenkė jam iš paskos; girdėjosi, kaip nusileidžia papildomos pertvaros. Suspaustas nedideliame kambūre tarp durų, jis atsidūrė spąstuose. Kamera buvo visiškai hermetiška, taigi orą iš jos galima greitai išsiurbti. Bet kuri kitą, be jokios abejonės, ištiktų mirtis.

Nors vis dėlto vakuumas sukliudytų ir jam. Šnipas trinktelėjo į vidines duris - vieną, kitą kartą; trečiąsyk pamėginus, durys pajudėjo. Jis iš visų jėgų spaudė duris tol, kol pro plyšį įsiveržęs oras išlygino spaudimą viduje ir išorėje. Ir štai tuomet jis atidarė duris ir išėjo.

Šnipas pasirodė besąs teismus: sargybiniai ką tik atskubėjo, o netikėtai užklupti apstulbę tarnautojai sukliudė jiems iškart pradėti šaudyti. Link jo skuodė keturi juodi robotai sargybiniai. Neaukštasis žmogus ramiai laukė. Ir vos tik tiedu priartėjo prie pat jo, šis vienu galingu stumtelėjimu nušveitė juos ant besiartinančiųjų iš už nugaros. Kresni kerėpliški agregatai sudribo ant grindų. Neįtikėtina: visiškai neišskirtinės išvaizdos neaukštas žmogus, nė nesusverdėjęs, pargriovė ketvertą tonų sveriančias metalo krūvas.

Paskui jis veržliai puolė prie artimiausio lango. Jis bėgo taip neįtikėtinai greitai, kaip neįstengtų nei žmogus, nei dauguma robotų, taigi, kai atsidūrė prie lango, persekiotojai pasiliko toli už nugaros. Stori langų stiklai būtų išlaikę net tuomet, jei tiesiog į juos pataikytų bomba, tačiau po jo delnu trakstelėjo ir subyrėjo it paprasčiausias stiklas. Neaukštasis žmogus iššoko, neprarasdamas pusiausvyros,

nuskriejo dvylika metrų, minkštai nusileido ant žemės ir puolė bėgti per kiemą.

Tačiau dabar dingo netikėtumo faktorius. Saugumo jėgos suprato susidūrusios su fiziškai bei intelektualiai galingu robotu ir pasirengė blogiausiam atvejui. Kieme jau laukė sargybinių daliniai, robotai žudikai ir netgi lengvi lazeriniai pabūklai.

Jis stabtelėjo ant neaukštos žole užžėlusios kalvelės viršūnės ir, išlikdamas visiškai ramus, akimoju įvertino padėtį. Paskui, netikėtai nužvelgęs begalines prieš jį pasiūstų kareivių eiles, nusišaipė, lengvas šypsnyš virto skambiu kvatojimu, kuris vis garsėjo ir garsėjo, kol ėmė griaudėti nežmonišku antgamišku balsu, aidinčiu tarp aukštų sienų.

Ir kai tą akimirką į jį nukreipti mirtini spinduliai pasiekė kalvelę, jo ten jau nebuvo. Jis šovė aukštyn, be garso sparčiai kildamas tiesiog į zenitą stačiai neįsivaizduojamu pagreičiu.

Automatinės kovinės sistemos mėgino pasekti jo skrydį, tačiau aiškiai nebuvo pritaikytos tokiems greičiams. Kažkoks karininkas, spausdamas lazerinį pistoletą, bukai spoksojo į ramų ištuštėjusį dangų:

- Še tau, kad nori, tas niekšas net kelnių ne-

pametė.

Tiesioginį valdymą tuojau pat perdavė Orbitos Vadovybei; bet ši buvo visiškai nepasirengusi tokiam įvykių posūkiui, niekas neturėjo nė menkiausio supratimo apie tai, kiek aukštai jis pakilo ir kokia jo trajektorija. Orbitoje tuo momentu buvo trisdešimt septyni prekybiniai ir šešiasdešimt keturi kariniai laivai, o be to, dar apie aštuonis tūkstančius įvairiausių palydovų, nė nekalbant apie penkias orbitines stotis. Patys tobuliausi radarai galėjo jį aptikti tik tuomet, jei jis pakeistų kursą ir sumanytų nusileisti, bet, kol jis buvo kosmose, beliko tik laukti. Reikalas tas, kad orbitoje šmėsčiojo pernelyg daug įvairaus šlamšto, o taikinys buvo be galo mažas.

Taigi jie kantriai laukė, pasirengę bet kuriuo momentu paversti dujų debesiu bet kurią orbitinį kūną, kuris pradėtų ataką arba pamėgintų pakeisti trajektoriją. Radarai sekė kiekvieną laivą; jei tik kas nors pamėgins įsigauti vidun, jie išsyk apie tai sužinos.

Beveik tris paras robotas žaidė slėpynių su Orbitos Vadovybe. Tačiau pagrindinė jo užduo-

tis vis dar buvo neįvykdyta - pagrobtieji planai nepateko ten, kur buvo numatyta, ir, kaip matyti, paseno, nors ir išliko šiek tiek vertingi, kadangi leido įvertinti realias priešų pajėgas. Jų analizė padėtų atskleisti potencialaus priešininko mąstymo būdą bei galimus veiksmus. Bet juk negalima laukti be galo ilgai: nors, žinoma, ne taip lengva visiškai pakeisti gynybos planą, o bet kuris naujas sukuriamas pradinio pagrindu. Su nedidelėmis variacijomis. Tik ne, šių numanomų variacijų skaičius kas valandą didės geometrine progresija. Jis turi kažko imtis. Ir jis apsisprendė.

Nedidelis palydovas, archyvuose žymimas kaip pasenusi meteorologijos kontrolės stotis, ir kosminis laivas atsidūrė vos per tris tūkstančius metrų vienas nuo kito. Laivas - mažas Vadovybės laivelis - laisvai galėjo skristi be ekipažo, bet turbūt su sargyba, kaip, beje, ir bet kuris laivas orbitoje.

Robotas, kaip ir anksčiau, atrodantis lyg eilinis tarnautojas, išlindo iš palydovo pro liuką, kurio laisvai galėjo ir nebūti, jei jis liktų vien pasenusi palydovu. Bet nuo to laiko, kai ateiviai pavertė palydovą savo baze, jį ne sykį modernizavo, kaskart prigrūdami pačios šiuolaikiškiausios šnipinėjimo aparatūros.

Be jokių pastebimų pastangų robotas priplaukė prie laivo ir patogiai įsitaisė ant šarvo. Paskui išsitraukė iš už diržo nedidelį įrenginį, plonais laideliais sujungtą su gnybtais, slypinčiais po kairiąja jo ranka. Per pastarąsias tris dienas robotas pasinaudojo palydovo rezervais ir pasipildė energijos atsargas; dabar atėjo metas pradėti jas eikvoti. Galingas spindulys laivo korpuse greitai išpjovė apvalią apelsino dydžio angą. Vieta pasirinkta teisingai; laive buvo tik du sargybiniai - žmogus ir robotas - ir abu kaip tik priešais išpjautą liuką. Niekas niekada nesužinos, nuo ko žuvo žmogus - nuo laivo išsihermetizavimo ar mirtino spindulio; roboto sargybinio apsaugos sistema turbūt neišlaikė - stipri radiacija akimoju išvedė jį iš rikiuotės.

Šnipas pasiekė laivo priešakyje įrengtą šliuzą ir nekliudomas įsigavo vidun. Startuojant įgauto pagreičio pakako, kad sunaikintų visus gyvus padarus, buvusius laive.

2

Jaunas vyrukas tylėdamas klausėsi smulkaus pranešimo. Jis, kaip ir visi jo amžininkai, turėjo idealią figūrą. Dar prieš keletą šimtmečių jį

būtų palaikę supermenu, bet genų inžinerijos suklestėjimo epochoje jis niekuo nesiskyrė nuo aplinkinių. Trisdešimt metų, standartiniai 180 centimetrų ir 82 kilogramai, juodi kaip derva plaukai ir šviesiai rudos akys. Tik štai čia jo neišskirtinumas ir baigiasi.

- Jūs, suprantama, sutelkėte visas pajėgas laivo stebėjimui. - Jo žodžiai skambėjo ne kaip klausimas, o kaip tvirtinimas.

Kregas, toks pat supermenas, tik šiek tiek vyresnis - raukšlės, ratilai po akimis, keturiasdešimtmetės tarnybos patirties įspaudai veide, - trumpai linktelėjo:

- Žinoma. Bet sunaikinti jo mes neįstengėme: jis praktiškai akimirksniu išvystė neįtikėtiną greitį. Todėl mes tiesiog išdėstėme orbitoje sekimo stotis ir laukėme jo... to... Jis juk robotas. Tiesa, stulbinantis robotas. Ar jūs žinote ką nors apie poerdvio balistiką?

- Šį tą žinau, - neapibrėžtai atsakė jaunesnysis vyras.

- Tai štai, žinodami greičio vektorių starto metu - ak, koks tai buvo startas! - mes galime nustatyti taško padėtį erdvėje. Laimė, tankieji spinduliai juda greičiau už bet kokį fizinį objektą, taigi mums pavyko sukcentruoti jėgas

numatytoje srityje prieš keletą minučių iki jam pasirodant laivo atskaitos sistemoje. Tolesniųjų jo veiksmų nuspėjimas - technikos reikalas. Jis griebėsi keleto manevrų, stengdamasis mus suklaidinti, bet mes nepraradome budrumo. Per keletą minučių pasiekėme tą laiko tašką, kur jis pradėjo perdavinėti informaciją, - prisiekiu, veikėme efektyviai kaip visuomet. Užklupome jį ir ištaškėme į atomus. Neliko kitos išeities. Juk mes jau žinojome, ką jis sugėba.

Pašnekovas palingavo galvą:

- O gaila. Įdomu būtų išardyti tą daikčiuką į dalis. Visiškai nauja konstrukcija, ko gero, tokios dar nebuvau matęs.

Komandoras linktelėjo:

- Dar nežinia, kas ką būtų išardęs. Aišku tik viena: kuriant šį aparatą, naudotasi mums nežinomomis technologijomis, galbūt netgi tokiomis, apie kurias mes nė supratimo neturime. Šnipas apgavo rentgeno kontrolę, akies tinklainės identifikatorių, termografą ir funkcinės kontrolės aparatūrą - pats žinote. Jis apmovė netgi draugus to nelaimingojo, kurio išorę pasisavino....